

[Voigt.]

skal forrente og afdrage den udlandsgæld, som de såkaldte ansvarlige politikere i de sidste 16 år har påført os. De mange store forlig, man har lavet her i dette folketing, og senest augustforliget har givet os en grundig anskuelsesundervisning i, at den hidtil fulgte politiske linje ikke hjælper en disse. Tværtimod er vanskelighederne blevet større og større hver eneste gang. Skiftende forligsfædre har skamrost sig selv som de ansvarlige, der har reddet land og rige, og hver gang har det vist sig at være skinløsninger. Får man ikke has på de alt for store offentlige udgifter nu og derigennem genskabt et sundt økonomisk grundklima i Danmark, er alle andre politiske forslag blot tomt taskenspilleri og kvaksalveri.

Situationen er så alvorlig, at skal der virkelig hjælpes, så er det ikke nok at spare nogle få milliarder på de offentlige budgetter for så samtidig efter nogle få timers forløb at øse det dobbelte af besparelserne ud til omkostningsdæmpende ydelser, boligselskabstilskud, eller hvad man nu finder på. Mod og handlekraft bliver simpelt hen nødvendig for at indlede og fastholde en helt ny samfundsøkonomisk kurs, og jo længere folketinget tøver med at iværksætte den, des mere ubehagelig bliver oprydningen efter de mange års slendrian, vi nu har været vidne til.

Det forslag, man nu har fået lagt frem om pris-, husleje- og indkomstop, hjælper heller ikke en døjt. Det er simpelt hen ikke det papir værd, det er trykt på. Det vil kun øge mistrøstigheden og mismodet ude i befolkningen.

Vi i fremskridtspartiet opfatter dette forslag, der her er fremsat, som et stort, gigantisk fupnummer, som ikke vil få nogen som helst reel nyttevirkning med hensyn til at dæmpe pris- og omkostningsudviklingen. Vi mener, at det er overflødigt. Hvis dette lovforslag virkelig skulle blive vedtaget, så vil det formentlig medføre, at vi skal have en hær af priskontrolanter ansat i monopoltilsynet, som skal rende rundt og se efter, om de små næringsdrivende, de små selvstændige, nu bliver lovovertrædere. De enkelte virksomheder, som er så uheldige at løbe ind i disse priskontrolanter, ja, de vil så om nogle år sidde med retssager, der går ud på at kræve bøder af dem, fordi de ikke har overholdt denne lovgivning.

Den omstændighed, at loven kun skal gælde i så kort tid, kunne måske få nogle til at mene, at det var fristende at stemme for dette lovforslag

blot for at vise regeringen en lille smule venlighed, men vi har ingen venlighed over for dette forslag og langt mindre over for regeringen. Vi ser sådan på det, at overflødig love her i landet har vi rigeligt af, og det her er aldeles overflødigt. I den situation, hvor man har hamret arbejderne og erhvervslivet sønder og sammen, hvilket har medført, at arbejderne strejker – og det må man naturligvis i situationen have en vis forståelse for – må vi nu indse, at vejen ud af denne misere er, at arbejderne skal have en reallønsfremgang, uden at arbejdsgiveren derved bliver belastet med en yderligere lønudgift, og denne reallønsfremgang skal arbejderne have ved at få en skattelettelse, således at han får noget mere med hjem i sin lønningspose.

Fremskridtspartiet har fremlagt Z-planen, der i ganske klare punkter gør rede for, hvordan dette skal ske. Vi finder, at der allerede her og nu bør fastsættes en skattefri bundgrænse på 25.000 kr. Det vil være med til at bane vejen for et sundt samfund, hvor folk vil få lyst til at bestille noget, hvor mennesker vil stille risikovillig kapital til rådighed, så arbejdsledigheden kraftigt kan bekæmpes. Det må være klart, at landets 350.000 virksomheder sagtens kan opsuge de arbejdsløse, vi har i dag, hvis de blev befriet for nogle af alle de restriktioner, som de er belejret med i form af gratis regnskabsudførelse, moms, ATP og kildeskat hver eneste aften og ikke mindst den 5 ugers regel, hvorefter de skal betale sygeløn til de ansatte, der måtte blive syge. En sådan sygeløn mener vi naturligvis arbejderne skal have, men det må være en statsopgave. Hvis man her i folketinget straks vedtog at ophæve denne regel, ville alene dette med garanti føre til, at der kunne opsluges en arbejdsløs for næsten hver eneste virksomhed ude over landet.

Det kan unægtelig undre en fremskridtsmand, og det må vel også undre store dele af befolkningen, at det er lykkedes regeringen og augustforligspartierne at få det konservative folkeparti med i dette makværk, der nu ligger foran os, og det må undre dobbelt, når man tænker tilbage til sidste gang, vi behandlede et prisstop. I 1974 sagde hr. Poul Schlüter ifølge Folketingets Forhandlinger 1973-74, 2. saml. sp. 191:

»Jeg tror, det er svært om overhovedet muligt at administrere og kontrollere dette kortvarige prisstop, således som det er udformet. For forbrugerne vil det i al fald være fuldstændig